

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **D. W.**

skazanego z art. 62 ust. 2 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2023 r.,

w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 532 § 3 k.p.k.

wniosku obrońcy skazanego **D. W.**

w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z 21 grudnia 2022 r. sygn. V Ka 621/22,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Białogardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Świdwinie

z 22 września 2022 r. sygn. VII K 461/2,

p o s t a n o w i ł:

**nie uwzględnić wniosku i odmówić wstrzymania wykonania
zaskarżonego kasacją wyroku.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Białogardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Świdwinie wyrokiem z 22 września 2022 r. sygn. VII K 461/21, uznał D.W. za winnego tego, że: w okresie od stycznia 2018 r. do 30 kwietnia 2020 r. (dokładnej daty nie ustalono) w Ś., posiadał środki odurzające w postaci nie mniej niż 225 gramów marihuany oraz 9 gramów kokainy wbrew przepisom ustawy, tj. popełnienia przestępstwa z art. 62

ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to wymierzono karę roku pozbawienia wolności (pkt I wyroku).

Ponadto na podstawie art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii sąd I instancji zasądził od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenie MONAR Ośrodek Leczenia, Terapii i Rehabilitacji w M. kwotę 1000,00 zł (tysiąca złotych) - tytułem nawiązki (pkt II wyroku) oraz orzekł w przedmiocie kosztów postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez: obrońcę na korzyść oraz przez prokuratora w całości na niekorzyść oskarżonego, Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z 21 grudnia 2022 r. sygn. V Ka 16/21, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie przypisanego oskarżonemu czynu ustalił, że posiadał on znaczną ilość środków odurzających i czyn ten zakwalifikował z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i ten przepis przyjął za podstawę wymiaru kary (pkt 1 wyroku), w pozostałej części natomiast zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt 2 wyroku), zwalniając oskarżonego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (pkt 3 wyroku).

Od tego rozstrzygnięcia kasację wywiódł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w z. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 440 k.p.k. oraz prawa materialnego - art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

W kasacji, obrońca skazanego zawarł m.in. wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W odpowiedzi na kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy okazał się bezzasadny.

Na wstępie zauważyć należy, iż na mocy art. 532 § 1 k.p.k., w przypadku wniesienia kasacji, Sąd Najwyższy w istocie dysponuje możliwością wstrzymania wykonania zaskarżonego tym środkiem orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od ewentualnego rozstrzygnięcia kasacji. Przywołana powyżej regulacja procesowa nie formułuje przesłanek, od których uzależnione jest

wstrzymanie wykonalności zaskarżonego kasacją orzeczenia przez Sąd Najwyższy. Mając jednocześnie na uwadze, wynikającą z art. 9 k.k.w., zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, stwierdzić należy, iż możliwość, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., odnosi się do okoliczności o charakterze absolutnie wyjątkowym.

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie, w zakresie możliwości wstrzymania wykonalności prawomocnego orzeczenia, w którego świetle: „wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa” [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 23 maja 2022 r. sygn. V KK 130/22; podobnie postanowienia SN z: 22 stycznia 2020 r. sygn. III KK 5/20 i z 18 listopada 2003 r. sygn. IV KK 347/03). Tego rodzaju następstwo może zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji, nakazuje przewidywać ewentualność jej przyszłego uwzględnienia. Sąd Najwyższy nadto zauważa, iż nadzwyczajny charakter kasacji i związane z nim skutki procesowe zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. prowadzą do wniosku, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić wówczas, kiedy ewentualność uwzględnienia kasacji jawi się jako wysoce prawdopodobna.

Natomiast analiza materiałów postępowania oraz uzasadnienia wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia zawartego w kasacji obrońcy skazanego D.W. – nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – w ocenie Sądu Najwyższego w niniejszym składzie, nie prowadzi do stwierdzenia okoliczności, które uzasadniałyby wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia zwłaszcza, iż skarżący nie podnosi uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k., a zarzuty nierzetelnej kontroli odwoławczej nie są na tyle oczywiste, aby już na tym etapie przesądzać o ich zasadności czy niezasadności. Nie oznacza to jednak, iżby procesowo niedopuszczalne było w przyszłości uznanie zarzutów postawionych w kasacji za oczywiście zasadne. Takie rozstrzygnięcie nie stanowi bowiem swego rodzaju prejudykatu w postępowaniu

kasacyjnym i w żaden sposób nie rzutuje na kierunek rozstrzygnięcia odnośnie kasacji (postanowienie SN z 11 marca 2022 r. sygn. III KO 12/22).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

(B.B.)

[as]